

mindelighed skal kunne naae op dertil. Man har i Overensstemmelse hermed fastsat Straffen til Strafarbejde indtil 6 Aar eller Fængsel paa Vand og Brød ikke under 2 Gange 5 Dage; ved at Strafarbejde nævnes først, antydes det, at denne Straf forudsættes at komme til Anvendelse hyppigere end Fængselsstraffen, uden at man dog paa den anden Side bestemt har villet betinge den sidstnævnte Strafs Anvendelse af Tilstedeværelsen af formildende Omstændigheder. Endmindre har man fundet Anledning til særligt at fremhæve enkelte formildende Omstændigheder, navnlig den, at den Skyldige ikke paatænkte noget Bedrageri, dengang han tegnede Assurancen.

I Udkastets §§er 256—259 omhandles den svigagtige Fallit og andet dermed beslægtet bedrageriff eller misligt Forhold. Det har med Hensyn til denne Materie været Gjenstand for Overveelse, om der ikke maatte være Anledning til, i Lighed med hvad der er Tilfældet i de fleste nyere Straffelove, at indskrænke Bestemmelserne til at angaae Handlende, Fabrikanter og andre Personer, der drive Næringsveie, som naturligen medføre, at de komme til at staae i betydelige Creditforhold til Andre, eller ialtfald til at opstille strengere Straffebestemmelser for deslige Personers Bedkommende. For en saadan Afskillelse kunde vel den Betragtning synes at tale, at der er en ganske anden Leilighed for de nævnte Personer end for Andre til at staae sig Fordeel ved Benyttelsen af det udviklede Creditssystem, og at der derfor ogsaa af Hensyn til de kommercielle Interesser kunde være en særegen Opfordring til fortrinsviis at ramme dem med strenge Straffe, naar de gjøre sig skyldige i Svig i den omhandlede Henseende. Kommissionen har imidlertid fundet overveieende Betænkelse ved den ommeldte Indskrænkning eller Afskillelse, dels paa Grund af den Vanskelighed, som det under de udviklede Næringsforhold har at drage en bestemt Grændse imellem de Personer, der skulde henføres til Kategorien „Handlende og Fabrikanter“, dels med Hensyn til, at det formeentlig maa erkendes, at de paagjældende Handlinger, der gaae ud paa at forvanste sit Voes Natur og svigagtig at tilvende sig selv eller enkelte Cre-

ditorer Fordeel paa alle eller andre Creditovers Beføstning, ogsaa ere i høi Grad strafværdige, hvor de foretages af en Fallit, der ikke hører til Handelsstanden, ligesom der i alle Tilfælde er den samme kvalificerende Omstændighed tilstede, nemlig at Bedrageriet foretages under Forhold, hvor der er en lettere Afgang for den Paagjældende til at begaae Svig, og hvor det er af stor Interesse, at man nogenlunde kan regne paa hans rebelige Medvirkning til at faae de stundom meget udviklede Forhold ordnede og opgjorte paa den rette Maade. At de omhandlede Bedragerier i Reglen ville egne sig til en strengere Straf, naar de ere foretagne af Personer, der have staaet i udstrakte Handelsforbindelser og Creditforhold, kan vel ikke nægtes, men forsaavidt dette forstaaer sig af sig selv, og navnlig følger af de almindelige Regler for Bedømmelsen af et Bedrageries større eller mindre Strafharhed, er det ikke nødvendigt at optage en særlig Bestemmelse derom i Loven. Domstolene ville ogsaa uden en saadan vel vide at tage det tilhørlige Hensyn dertil ved Valget af Straffegraden, og der vil ved Fastsættelsen af Straffens høieste Grad, 6 Aars Strafarbejde, være givet tilstrækkelig Leilighed hertil, medens det paa den anden Side turde være betænkeligt at fastsætte et særegent høiere Straffeminimum for svigagtig Fallit m. v, begaaet af Handlende, da Omstændighederne dog ogsaa under den nævnte Forudsætning kunne være i høi Grad formildende, fornemmelig hvor det er en meget ubehøvelig Handel eller Næring, som den Skyldige har drevet. Navnlig vilde det neppe være forsvarligt, ubetinget at foreskrive Strafarbejde for Handlende, der gjøre sig skyldige i svigagtig Fallit, og kun at indbrømme Straf af Fængsel paa Vand og Brød, hvor den Skyldige ikke hørte til Handelsstanden.

Grundlaget for de nævnte §§er i Udkastet udgjør iøvrigt vistnok de tilsvarende §§ 54—57 i Fb. 11 April 1840, men man har dog fundet Anledning til at foreslaae ikke saa Ubdringer i disse Bestemmelser. Man har navnlig anseet det for rigtigt at ordne de i Fb. 1840 §§ 54 og 55 omtalte Tilfælde paa en anden Maade, og efter deres formeentlig væsentlig forskjelligo strafbare Charakter at hen-